

§ 21

vedtoges med 104 stemmer mod 6.

§§ 22-31 og lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i finansudvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskatning af frugtplantager.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1473, fremsættelsen i tidenden sp. 3007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Hansen (Svendborg): Da folketinget i 1954 ændrede beskatningen af frugtplantager, skete det på den måde, at man fritog disse for beskatning til staten, den fælleskommunale udligningsfond og amtskommunerne, for så vidt angår den såkaldte forskelsværdi, med andre ord værdien af træerne. Dette skridt betegnede i sig selv en væsentlig indrømmelse til frugtavlserhvervet, der her delvis opnåede virkeliggørelsen af et gennem mange år næret ønske. Folketinget og regeringen mente på det tidspunkt ikke, at det ville være rigtigt at berøve kommunerne retten til selv at bestemme, om de ville følge statens eksempel. Man var nemlig klar over, at det godt visse steder, f. eks. i kommuner med mange plantager, kunne forrykke beskatningsfordelingen i kommunen, hvilket måske somme steder kunne volde visse vanskeligheder. At det dog var et udbredt ønske, at kommunerne ville følge folketingets eksempel, fremgik af den højtærede finansministers ord ved anden behandling af lovforslaget — Folketingstidende 1953-54 sp. 5041 — idet han her udtalte ønsket om, at kommunerne, som han sagde, ville følge det gode eksempel, for så vidt de havde råd dertil. Man lægge mærke til ønsket og bemærke samtidig, hvad der står i bemærkningerne til dette lovforslag: at siden lovens tilblivelse har de fleste kommuner fulgt statens eksempel. Så vidt jeg har erfaret, har imidlertid ca. 15 kommuner af forskellige årsager ikke

følt sig foranlediget dertil. Dansk Frugtavl har for regeringen fremhævet det uheldige i, at der således kan ske forskelsbehandling af frugtplantager i skattemæssig henseende, alt efter hvilken kommune de findes beliggende i, og det må erkendes, at sådan forskelsbehandling principielt aldrig er særlig heldig. Forslaget her tilstræber da også ensartethed på dette felt, idet det nu gøres til en regel, at frugtplantagerne alle steder fritages også for den kommunale beskatning af forskelsværdien, og det vil naturligvis blive hilst med tilfredshed af frugtavlens.

Om også de kommuner, der hidtil ikke har benyttet sig af adgangen til at fritage plantagerne for kommuneskatten, er tilfredse, fremgår jo ikke af bemærkningerne. Imidlertid indeholder lovforslaget en adgang for indenrigsministeren til at give dispensation, og det kan jeg ikke have noget at erindre imod, selv om jeg godt kan tilføje, at jeg egentlig aldrig misunder den, der skal administrere dispensationer.

Da der nu kan være kommuner, som har haft gode grunde til hidtil ikke at have benyttet sig af den nuværende lovs adgang til fritagelse for ejendomsskyld, og da det ikke fremgår af bemærkningerne, hvilke kommuner det drejer sig om, vil det vel være rimeligt, om vi i et udvalg ser nærmere på dette, derunder særlig på bevæggrunden til visse steder at undlade fritagelse.

Jeg vil gerne føje til, at jeg har hørt rygter om, at nogle kommuner hidtil har administreret loven således, at man i nogle år har givet fritagelse og derefter i andre år har ophævet fritagelsen, altså forsøgt en slags konjunkturudligning på egen hånd. Jeg tror at kunne sige, at det i al fald ikke var vor mening med loven i sin tid. Skal noget sådant overhovedet praktiseres, hvad jeg sætter et spørgsmålstegn ved, da måtte det vel i al fald være noget, der følger de 4-årige ligningsperioder.

Socialdemokratiet ser, som det vil fremgå af mit indlæg, med velvilje på forslaget, som vi gerne ser fremmet, når vi har haft mulighed for i et udvalg at se nærmere på de fremførte problemer.

Peter Larsen: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, er fraværende, vil jeg gerne på